

NICOLE BOYLE RØDTNES

DE SKJULTE DÆMONER

BOG 5 ✪ DÆMONERNES RIGE

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

★ ★
Alvilda
★

Dæmonerne har eksisteret siden tidernes morgen. Det samme har vi kongelige. I gamle dage ledte vi landene og bekæmpede dæmonerne. I dag er vi forvandlet til politiske pyntegenstande uden reel magt. Men vores opgave er stadig den samme: at stoppe dæmonerne. For de står bag al ondskab. De kan besætte folk og få dem til at gøre de mest forfærdelige ting. Vi er de eneste, der kan se dem. De eneste, der kan beskytte vores verden ...

Kapitel 1: Dårlige odds

[TIRA FORTÆLLER]

Seglet er en kløft i kælderens under Arios slot. Som et åbent sår. Vi kan høre dæmonernes dronningers hvislende stemmer. De kalder på dæmoner fra nær og fjern. De vil parre sig og sende tusindvis af nye dæmoner ud i verden. Men vi skal stoppe dem.

Prinsesse Freja fra Skyggeørerne er ved min side. Og sammen med hende står hendes søster Saga og hendes fætre Dalgur, Ulfur, Hinik og Falkor. Hendes kusine Lara er her også. Jeg har kendt dem alle, siden jeg var barn.

Det er sjældent, vi er så mange kongelige samlet, men vi har en mission. Vi er en lille hær på otte, og nu skal vi gøre noget, ingen af os har gjort før. Vi skal stige ned i seglet.

Jeg har lånt en rustning af Freja. Min krop er stadig dækket af sår fra de sidste dages kampe, men jeg kan ikke hvile nu. Der er kun to måder at lukke seglet på: at

ofre en kongelig eller dræbe alle dæmondronningerne. Og da ingen af os er parat til at dø, gør vi klar til at gå ned i seglet.

”Tre af os bør blive tilbage,” siger Dalgur. ”For at forhindre hannerne i at komme derned og angribe os bagfra.” Dalgur er den yngste. Vi har altid været tætte, fordi vi er nærmest hinanden i alder. Næsten ligesom Freja og jeg. Freja og Sølva har været en slags storesøstre for mig.

”Dalgur har ret,” siger Freja. ”Tira, du er såret, måske er det bedst, at du ...”

”Nej, jeg går med,” siger jeg.

”Du bør blive tilbage,” siger Dalgur. ”Hvis du dør, er der ikke flere ægte kongelige tilbage i Nordland.”

”Jeg går med,” gentager jeg. Selvom jeg ved, de har ret. Jeg burde hvile mig, men jeg kan ikke bare blive tilbage. ”Det var mig, der var skyld i, at seglet blev åbnet. Nu vil jeg være med til at lukke det.”

Freja nikker forstående. Hun kender mig godt nok til at vide, at jeg ikke kommer til at skifte mening.

”Okay,” siger hun. ”Lara, Hinik og Falkor, I bliver her. Hvis ikke vi er tilbage inden aften, så tilkald forstærkninger.”

De nikker. Freja tager føringen. Hun er tronarvingen. Den naturlige leder.

Vi træder hen til kanten og klatrer ned.

Varmen omfavner os som en tung dyne og svider i vores næsebor.

Vi er på vej ned i dæmonernes rige ...

Dronningerne gemmer sig dybt under jorden. I brændende floder af lava. Freja går forrest, og jeg og Dalgur danner bagtrop. Vi skal sikre, at vejen bag os forbliver fri, så vi har mulighed for at trække os tilbage.

Vi bevæger os ned i dybet med tunge tasker fulde af krystaller. I hånden har jeg sværdet. Klingen kan klikkes af og skiftes ud, når den er fuld.

”Jeg synes altså ikke, det var din skyld, det med seglet,” siger Dalgur. ”Det var en fælde, vi alle kunne være faldet i.”

”Måske, men det var stadig mig, der gjorde det,” mumler jeg.

Han trækker på skuldrene. ”Du tager for meget på dine skuldre,” siger han. ”Du har ændret dig, siden dine forældre og Alexander forsvandt.”

”Måske,” siger jeg bare. Men jeg ved, at han har ret. Tidligere var jeg ikke så alvorlig. Jeg tog mere let på tingene. Dengang mine forældre og Alexander var her, var jeg den lille. Nu er jeg alene om ansvaret for Nordland. Eller næsten. Jeg har Thor. Og jeg håber, han kan holde stand, til jeg er tilbage.

”Hvor mange dæmondronninger tror du her er?” spørger jeg Dalgur.

Han trækker på skuldrene.

”Ifølge de gamle sagn kan der være flere tusinde, men lad os håbe, at de overdriver.”

Jeg bider mig i læben og nikker tavs. Hvad kan otte mand stille op over for flere tusinde?

Kapitel 2: Afhøring

[THOR FORTÆLLER]

”Du blev adopteret af hofmesteren, og hvad skete der så?” spørger betjenten. Hun har spurgt 100 gange nu, men jeg svarer ikke. Jeg sidder bare og ser i spejlet bag hende. Hvor mange andre ser med?

”Jeg kan ikke hjælpe dig, hvis ikke du siger noget,” siger hun.

Og jeg kan ikke hjælpe landet, så længe jeg sidder her, tænker jeg.

Det banker på døren:

”Merete, har du tid et øjeblik?” spørger en anden betjent.

Merete rejser sig, og jeg sidder alene tilbage uden den fjerneste idé om, hvad jeg gør nu. Jeg er blevet afsløret som bedrager. Den rigtige prins Alexander er vendt tilbage, og nu ved alle, at jeg er en løgner. Men hvad de ikke ved, er, at prinsen er besat. Og med en besat

kongelig er Nordland i større fare, end det nogensinde har været før. Tira er i Ario. Hun overlod mig ansvaret for Nordlands sikkerhed, og jeg har svigtet hende.

Så går døren op. Merete kommer tilbage.

”Min kollega har talt med hofmesteren. Han har tilstået alt,” siger hun.

Jeg stirrer på hende. Tilstået alt? Hvad mener hun?

”Han siger, at han planlagde det hele. At han adopterede dig og tvang dig til at spille prinsen for selv at opnå mere magt,” siger betjenten. ”Er det sandt?” Hendes blik borer sig ind i mit. Min hjerne arbejder på højtryk. Jeg ved ikke, hvad Saxo har gang i, men lige nu er jeg nødt til at prøve at spille med.

”Ja,” siger jeg. ”Han sagde, at fordi han har adopteret mig, ejer han mig, til jeg bliver 18, og at han kan gøre mit liv meget ubehageligt, hvis ikke jeg adlyder.”

”Javel ...” siger hun. ”Og hvorfor sagde du ikke det tidligere?”

”Jeg var bange,” siger jeg.

Hun sukker.

”Nå, men nu hvor han har tilstået, kan jeg godt løslade dig. Jeg taler lige med min kollega om, hvad vi gør. Vi kan jo ikke udskrive dig til en værge, der sidder i fængsel.”

”Hvad sagde Saxo, I skulle gøre?”

”Han foreslog dit gamle børnehjem. Jeg kontakter det og hører, om det er muligt,” siger hun og forlader rummet.

Mit gamle børnehjem. Det føles, som om det er en evighed siden. Jeg kan slet ikke forestille mig at skulle tage tilbage. Men Saxo har ofret sig for at få mig fri. Han forventer, at jeg gør noget. Jeg aner bare ikke hvad ...

Så går døren op. Jeg tror, at det er Merete, der kommer tilbage for at give mig besked om, hvad der nu skal ske. Men i stedet træder en anden politikvinde ind. Og med det samme jeg ser hende, springer jeg op. Hun har et sort flakkende skær omkring sig.

”Forsvind!” siger jeg.

Hun ler bare. ”Ingen kan redde dig nu,” siger hun i et ildevarslende tonefald og trækker sin tjenestepistol ...

